

Gyimóthy Gábor (Zollikerberg):

A nyelv és a származás

Hol kellene inkább serénykedni

A nyelv és a származás

Származásunkat kutatják
rettentő nagy hévvel,
s mindenki a maga lovát
dicsérgetve érvel.

Keletről jöttünk-e talán,
vagy mindig itt voltunk?
Már a jégkorszak derekán
itt éltünk és holtunk?

Súgnak-e kiásott sírok?
S mit szólnak a gének?
Őseinket fűrészelik,
hogy' tűrik, szegények?

A népesség ma oly kevert,
bár gén nem hazudik,
mindenkit meg kell vizsgálni,
az utolsó zugig!

És az összes sírnak csontját!
Ott sem elég néhány
kiválasztott, s ismertnek hitt,
kiváltságos példány.

Akik jöttek, hogyha jöttek,
már keverten tették,
és akkor sem volt már rajtuk
ismertető festék.

Nem kevésbé kutatják a
nyelvünk származását:
finnugor-e, vagy szumírban
leljük régi mását?

Netán török, avar, vagy hun
lehetett-e rokon?
És ha igen, akkor pedig
vajon milyen fokon?

Emberek, ez mind, mind fontos,
engem is érdekel!
De emellett a nyelvünket
sem felejthetjük el!

Zajlanak a viták s közben
felejtjük a jelent,
hogy a mai, trehánykorszak
nyelvünknek mit jelent...

Az, hogy azzal mi történik
ma, e zajló korban?
Kiderül a származása,
de fekszik a porban?

Ezerszer fontosabb lenne
ezzel foglalkozni,
mint homályos származásán
bőszül hajbakapni!

Hogy a nyelvünk varázslatos,
kinek mondva légyen?
Akárhonnan származik, az
sosem lehet szégyen!

*

Az archeogenetika
tudomány, művészet.
Kimondani mégsem merjük,
hogyan az génrégészeti...!

Ez a szégyen nem pedig a
bármilyen származás.
Szép nyelvünkkel szemben ez már
készen hazaárulás...

Zollikerberg, 2025 XII. 13.

Hol kellene inkább serénykedni

Származásunk rejtélyén rág
sok okos, de mohó.
Ez ügghöz csak Kiss Mihály a
gordiuszi csomó!

(S olyan kardot nem hord senki
– sem okos, sem vándor –,
amilyennel vagdosgatott
a nagyon Nagy Sándor...)

Ez ma kibogozhatatlan!
Nem egységes semmi!
És egységes ezer éve
sem tudott már lenni!

Ki jött ide? Ki élt itt? És
Meddig és azt mikor?
Kínosan megfejthetetlen
és nem selyemcukor...

Ez oly kevert kártyapakli
– melyben nincsen dzsóker –
és mindezt sorrendbe rakni,
arra nincs már módszer!

Voltunk is és maradtunk is,
jöttünk is és mentünk...
Amink ma van, mindaz, amit
a múltból még mentünk...

Nyelvünkre is ez érvényes,
és hogy mik a tények,
származását illetően,
nem lehet a lényeg!

Amink ma van, az a kincsünk,
ezt ne hagyjuk fogyni.
Ne keljen unokáinknak
pusztult nyelvbe fagyni!

*

Ám ne essék félreértés,
engem is érdekel,
ami a sok kutatásból
végülis majd kikel,

csakhogysajnos alig tudok
abban én még hinni,
hogy utólag lehet majd a
medvebőrre inni...⁶³⁹

Zollikerberg, 2025 XII. 13.

⁶³⁹ E két vers a ZMTE-tagoknak küldött alábbi körlevelemre egyetértésként érkezett, és amint a szerző, Gyimóthy Gábor megírta, kiváltó oka az egyes vitatkozók szövege volt: „A tudományosságunkat érintő részhez szólok hozzá, a magam hozzáállását próbálom megfogalmazni, ami talán rámutat, hogy lehet mit kezdeni a mai helyzettel. A szellemiségi területen azt vettem észre, hogy a tudományos színvonal elérését új tárgykör esetén az segíti legjobban elő, ha gondolkodással tágitjuk fogalmaink lehetséges tartalmát, olyan keretet biztosítva, ahová tehát több fér be, mint addig, ebbe a saját tudást is beleértve, de mégis a kiterjedtebséget eredményesebb munkálkodásért hittel fenntartva. Megnevezve a tárgykört és a keretet, a magyar eredet ügyében sok-sok bizonyítékot mérlegelve és sok-sok elképzelést megismerve, és utóbbiak esetében sok felszínességet is, mégis azt láttam, hogy valami megfontolandó mindenütt akad, ezért tágitottam a személetemet, ne vessem el az egészet a számomra elfogadhatatlan rész, részek miatt. Valamint megfelelően nagyszámú és összefüggő tényező összevetésekor kirajzolódik, felépül az elméletképzéshez elegendő, szükséges hegygerinc, csúcstermék, hogy azon túl már onnan lehet széttekinteni az adattájon, rajta végig menve megbecsüléssel ellátni a valóban értékeseket. Még nyíltabban megfogalmazva ezt, azért merem a másoknak talán első látásra vadnak látszó témákat és írásokat is megjelentetendőként javasolni a ZMTE-Acta Szerkesztő Bizottságának, amely azonos a ZMTE Tudományos Tanácsával, még ha ellentmond is sok tételében az én meggyőződésemmek, mert kutatómunkám során sikerült olyan átfogó lelepleződéséig eljuttatnom magam számára a történelemhamisítás különböző módozatait, hogy bízhatok a dolog előbb-utóbbi elterjedésében, általánossá válásában. Ennek most csak egy mozzanatát említem meg példaként, (de emlékeztetek: egy másikat korábban közhírré tettem e körben, mégpedig a genetikusok mesterkedéseit a ténybeli lehetetlenségen kívül, hogy valójában nem áll összefüggésben a nyelvvel a vizsgálatuk, módszertanilag belemertek egy könnyebb eljárásba, de nem az igazság kiderítése érdekében, hanem a hamisítás könnyebb útjáért, hogy a teljes genom 800 millió polimorfizmusából emeljenek ki egyet-kettőt, és ha az hasonlít a nálunk feltárt egypár sír anyagával, akkor onnan eredésünket nyomatékosítsák, ahol az többségként megjelent), amikor kiderült számomra, hogy az írott forrásokban megragadott eseményeket és azok szereplőit a régészet már útmutatóként elfogadva tárta fel az általa vizsgált területen. Például az 1920-as években a mai Libanon területén kézben tartva a leírásokat emelték ki a földből a ‘föníciai’ tárgyakat, amelyekről a könyvben szereplőkkel való azonosságot hirdették ki, aminek bármiféle vitatását tudománytalanként bélyegezték meg, de nem is mer nagyon senki ilyesmivel vitázni. Kivéve nálunk persze, mert itt mindenki azt érzi, hogy meghamisították a történelmünket, az őstörténetünket, ezért joggal támadja a fennálló elméletet, legyen az bármilyen irányú. Az írott forrásokat tehát nem régészeti alapon határozták meg, hanem a korábbi kéziratos kódexeket egyneműsítették, szerintem éppen fennálló, de azóta is folytonos hatalmi szempontok szerint és nyomtatták ki könyvekben az ‘eredményt’. Ami azért annyira egyenetlen, mert elég hosszú ideig történt, mármint a visszamenőleges besorolás. Mármost a régészetnek igen nehéz dolga van, hogy ezeket az elméleti beidegződéseket ne vegye figyelembe, és például nálunk ne tekintsen minden sírban talált régi fegyvert, kincset, és a mellette lévő csontot ‘szkitának’ (Fábián Sándortól tudjuk, hogy a scita tudást jelent, így mi valóban lehetünk a tudás népe), még ha az embertan mást is mond az ázsia nomádokról. Még Távols-Keletre is elvitte a gyarmatosítás ezt a szemléleti diktatúrát, amit Joseph Deguignes áldatlan tevékenységének a leleplezésével próbáltunk oldani a báró Dr. Torma Zsófiáról [szóló tanácskozásunk kötetében](#). Viszont a fordított, általunk javasolt utat várom a jövőben bejárni és azzal is segíteni régészetünk igaz következtetéseit. Amihez azért már itt az Actában is rendelkezésre áll sok helyes anyag, és még az is hasznos, ami úgy jelenik meg, mintha messzi keleti tájakon születettünk volna, onnan jöve és hatva ide, mert az azonos szélességi körökre vonatkoztatott tartalmat helyre lehet tenni a megfelelő hosszúságú körök megtalálásával, ami nem más, mint a Kárpát-medecé. A hamisítás ezeket változtatta meg a történetírásban, viszont a tartalom a Kárpát-medencei eseményekről szól, például még a nagyhírű Hérodotosz esetében is, amint ezt már sok helyről lehet tudni. Tehát ez teszi lehetővé számomra, hogy szélesebb keretben lássam a mások által bármennyire is szélsőséges látszatú megállapításokat, azok hasznossága az új, igaz régészet és történeti földrajz számára fog jelentkezni. Az időhamisítás nagy része már eléggé előrehaladottan lelepleződött, ideje, hogy ez a tér esetében is megtörténjen, és akkor a több ezer éves időbeli távolság eltűnésével eltűnhet a több ezer kilométeres távolság is népünk, nemzetünk ősmúltja helyszínét, az őshazát illetően.” Darai Lajos